

Cartea lui Ioel și Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană - Numărul douăzeci și cinci

Jeff Pippenger

2026-01-11

Cincizeci și cinci

Cartea lui Ioel confruntă conducerea bisericii adventiste de ziua a șaptea laodiceene cu mărturia răzvrătirii ei tot mai accentuate de-a lungul a patru generații. Aceste patru generații sunt de asemenea ilustrate în capitolul opt din Ezechiel, unde cei douăzeci și cinci de bărbați ai acelei generații a patra se închină soarelui. În 1901, la 13 ani după răzvrătirea din 1888, biserica adventistă a organizat un comitet pentru a conduce biserica.

Comitetul Executiv al primei Conferințe Generale a fost înființat în timpul amplei reorganizări de la Sesiunea Conferinței Generale din 1901 și era alcătuit din 25 de membri. Aceasta a reprezentat o extindere semnificativă față de comitetul de dinainte de 1901, care avea doar 13 membri. Numărul membrilor a crescut de-a lungul anilor, însă Isus identifică întotdeauna sfârșitul cu începutul. La început au fost 25 de membri, dintre care unul era conducătorul, în paralel cu o rânduială din sanctuar, care era alcătuită din 24 de preoți și un mare-preot.

Iuda și Sinedriul sunt două simboluri ale răzvrătirii în vremea lui Hristos. Sinedriul reprezintă biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană. Participarea Sinedriului la răstignirea lui Hristos prefigurează rolul adventismului în criza legii duminicale. Sinedriul — consiliul suprem iudaic din Ierusalim, alcătuit din preoți de seamă, bătrâni și cărturari, prezidat de marele preot Caiafa — a jucat un rol central în evenimentele care au dus la moartea lui Isus.

După arestarea lui Isus în Ghetsimani (orchestrată prin trădarea lui Iuda), El a fost adus înaintea Sinedriului, noaptea, în casa lui Caiafa. Ei au căutat mărturie pentru a-L osândi, aducând martori care Îl acuzau de blasfemie și răzvrătire.

Când Caiafa L-a întrebat în mod direct pe Isus dacă este Mesia (sau Fiul lui Dumnezeu), răspunsul afirmativ al lui Isus, „Tu ai spus”, l-a făcut pe marele preot să declare: „Blasfemie!” Sinedriul L-a condamnat ca fiind vrednic de moarte. Neavând autoritatea, sub stăpânirea romană, de a executa pedepse capitale, ei L-au predat lui Ponțiu Pilat, guvernatorul roman, acuzându-L de răzvrătire pentru a obține o execuție romană. Răstignirea propriu-zisă a fost dusă la îndeplinire de soldați romani, la porunca lui Pilat, însă numai după ce Pilat a cedat presiunii exercitate de mai-marii preoților și de mulțime (care cereau moartea lui Isus și eliberarea lui Baraba).

„Când Hristos a fost pe acest pământ, lumea l-a preferat pe Baraba. Iar astăzi lumea și bisericile fac aceeași alegere. Scenele trădării, ale respingerii și ale răstignirii lui Hristos au fost reactualizate și vor fi iarăși reactualizate la o scară imensă. Oamenii vor fi plini de înșușirile vrăjmașului, iar prin ei amăgirile lui vor avea mare putere. În măsura exactă în care lumina este refuzată, va exista concepție greșită și neînțelegere. Cei care Îl resping pe Hristos și îl aleg pe Baraba lucrează sub o amăgire nimicitoare. Denaturarea și mărturia mincinoasă vor crește până

la răzvrătire fățișă. Dacă ochiul este rău, tot trupul va fi plin de întuneric. Cei care își dau afecțiunile oricărui conducător în afară de Hristos se vor afla sub controlul, în trup, suflet și duh, al unei fascinații atât de ademenitoare, încât sub puterea ei sufletele se abat de la auzirea adevărului ca să creadă o minciună. Ei sunt prinși în cursă și luați captivi, iar prin fiecare faptă a lor strigă: Slobozește-ne pe Baraba, iar pe Hristos răstignește-L.”

„Chiar și acum se ia această hotărâre. Scenele petrecute la cruce sunt reactualizate. În bisericile care s-au îndepărtat de adevăr și neprihănire se descoperă ce poate face și ce va face firea omenească atunci când iubirea lui Dumnezeu nu este un principiu statornic în suflet. Nu trebuie să fim surprinși de nimic din ceea ce s-ar putea petrece acum. Nu trebuie să ne minunăm de niciuna dintre manifestările de groază. Cei care calcă sub picioarele lor nelegiuite Legea lui Dumnezeu au același duh pe care l-au avut oamenii care L-au batjocorit și L-au trădat pe Isus. Fără nicio muștrare de cuget, ei vor săvârși faptele tatălui lor, diavolul. Ei vor pune întrebarea care a venit de pe buzele trădătoare ale lui Iuda: Ce-mi veți da, și-L voi da în mâinile voastre pe Isus Hristos? Chiar și acum, Hristos este trădat în persoana sfinților Săi.”
Review and Herald, 30 ianuarie 1900.

Dacă pasajul înseamnă cu adevărat ceea ce spune, atunci aceia care sunt identificați ca „alegându-l pe Baraba” nu vor putea înțelege ce învață pasajul. Acești oameni sunt oamenii din 2 Tesaloniceni care primesc o lucrare de rătăcire puternică, pentru că n-au iubit adevărul. Ea spune despre cei care îl aleg pe Baraba: „Cei care își dau afecțiunile oricărui conducător în afară de Hristos se vor afla sub stăpânirea, cu trupul, sufletul și spiritul, a unei fascinații atât de fermecătoare, încât, sub puterea ei, sufletele se abat de la auzirea adevărului pentru a crede o minciună.” Cei care îl aleg pe Baraba se află sub stăpânirea lui Satana înainte de reperul crucii și al legii duminicale. În această stare, ei nu pot nicidecum înțelege ce învață pasajul. Prin urmare, ei vor sugera că „împrejurările în care sora White a scris aceste cuvinte țineau de acea istorie particulară, nu de acum”. Poate că ar spune: „Ea vorbește despre creștinism într-un sens generic, iar aceasta nu se aplică în mod direct adventiștilor de ziua a șaptea.” Fleacuri.

Bineînțeles, împrejurările istorice din vremea în care Sora White a scris acele cuvinte constituiau, de fapt, un comentariu asupra istoriei sale personale; însă, întocmai ca în cazul lui Ioan din Apocalipsa, atunci când unui profet i se poruncește să scrie, i se poruncește să scrie „lucrurile pe care le-ai văzut, lucrurile care sunt și cele care vor fi după acestea”. Când un profet consemnează lucrurile care sunt, el consemnează în același timp și lucrurile care vor fi.

Conducerea adventismului este reprezentată de cei 25 de bărbați ai lui Ezechiel, care sunt, de asemenea, aliniați profetic cu cei 250 de bărbați care au stat alături de Core, Datan și Abiram. La fel de semnificativ, răzvrățiții din 1888 și Conferința Generală de la Minneapolis au fost identificați de Sora White ca repetând răzvrătirea lui Core, Datan și Abiram. Sora White învață în mod direct că, atunci când îngerul din Apocalipsa optsprezece coboară și luminează pământul cu slava lui, începe ploaia târzie.

„Ploaia târzie urmează să cadă peste poporul lui Dumnezeu. Un înger puternic urmează să coboare din cer, iar întregul pământ va fi luminat de slava lui.” Review and Herald, 21 aprilie 1891.

Sora White învață în mod direct că îngerul din Apocalipsa optsprezece a coborât la Conferința Generală din 1888 odată cu soliile lui A. T. Jones și E. J. Waggoner. Când se afla la Conferință, a fost atât de copleșită de răzvrătire, încât s-a hotărât să-și strângă lucrurile și să plece, însă un înger i-a spus că trebuie să rămână și să consemneze istoria, căci aceasta era o repetare a răzvrătirii lui Core. De ce a vrut îngerul să fie consemnată, dacă nu pentru o mărturie în zilele de pe urmă? Dacă este o mărturie pentru zilele de pe urmă, ce altceva ar putea să însemne, decât că biserica adventistă de ziua a șaptea laodiceană va călca pe urmele Sinedriului în timpul crizei legii duminicale, și în mod deosebit istoria care duce până la ea.

Ubutumwa bwa Jones na Waggoner bwasonuwe nk’“ubutumwa bwo gutsindishirizwa no kwizera, mu kuri kwabwo,” “ubutumwa bwa Lawodikiya,” “ubutumwa bwo gukiranuka kwa Kristo” n’“ubutumwa bw’umumarayika wa gatatu.” Abagomeye ubwo butumwa, kandi bananga no kuyoborwa n’Umwuka w’Ubuhanzu hamwe n’intumwa zatoranyijwe z’iyo nama. Mushiki wa White na we yigisha ko igihe inyubako nini z’Umujyi wa New York zizagushwa hasi n’ikorwa rimwe ry’imbaraga z’Imana, ni bwo Ibyahishuwe 18:1–3 bizasohora. Uhereye ku wa 9/11, ubuyobozi bw’itorero ry’Abadiventisiti b’Umunsi wa Karindwi b’i Lawodikiya bwakomeje gusubiramo ubugome bwa Kora, ubugome bw’abo bagabo makumyabiri na batanu ba kera, ubugome bw’ubuyobozi bwo mu 1888, n’ubugome bwa Sanhedirini mu gihe cyabanje kugera ku musaraba. Abo bagabo makumyabiri na batanu ni ikimenyetso kigereranya ubutambyi bw’Abalewi bw’ibinyoma.

Un levit trebuia să aibă 25 de ani când începea să slujească.

Și Domnul a vorbit lui Moise, zicând: „Iată ce privește pe leviți: de la vârsta de douăzeci și cinci de ani în sus să intre ca să slujească în slujba cortului adunării; iar de la vârsta de cincizeci de ani să înceteze din slujba aceasta și să nu mai slujească. Ci să slujească împreună cu frații lor în cortul adunării, ca să păzească cele încredințate lor, dar să nu mai facă nicio slujbă. Așa să faci cu leviții în ceea ce privește slujba lor.” Numeri 8:23–26.

Un levit își începe slujirea la vârsta de douăzeci și cinci de ani și slujește timp de douăzeci și cinci de ani, până la vârsta de cincizeci de ani. Solul legământului din Maleahi 3 îi curățește prin foc și îi purifică de asemenea pe leviți la legea duminicală, așa cum a făcut la 22 octombrie 1844.

Iată, voi trimite pe solul Meu și el va pregăti calea înaintea Mea; și deodată va veni la Templul Său Domnul pe care-L căutați, Solul legământului, în care vă găsiți plăcerea: iată, El vine, zice Domnul oștirilor.

Dar cine va putea suferi ziua venirii Lui? Și cine va putea sta în picioare când Se va arăta? Căci El este ca focul topitorului și ca săpunul înălbitorilor. El va șede ca un topitor și curățitor al argintului; îi va curăți pe fiii lui Levi și îi va lămuri cum se lămurește aurul și argintul, ca să aducă Domnului un dar de mâncare în neprihănire. Atunci darul de mâncare al lui Iuda și al Ierusalimului va fi plăcut Domnului, ca în zilele de odinioară și ca în anii de demult. Maleahi 3:1–4.

Nambari “25” kama ishara haiwakilishi tu Mlawi mwaminifu, bali pia Mlawi wa bandia. Kwa hiyo, “25” kama ishara inatambulisha utengano wa makundi mawili ya waabuduo, yawe ni

wanawali wenye hekima na wapumbavu, kondoo na mbuzi, ngano na magugu. Nambari ishirini na tano ni ishara si ya Mlawi tu, bali vilevile, na kwa umuhimu uleule, ni ishara ya utengano (utakaso) wa Walawi. Utengano huo hutokea katika sheria ya Jumapili, na ni somo kuu la Neno la Mungu la kiunabii. Inafaa kwamba sura ya ishirini na tano ya Mathayo ni mwendelezo tu wa unabii wa Yesu kuhusu mwisho wa dunia katika Mathayo ishirini na nne.

Și Isus a ieșit și S-a depărtat de templu; iar ucenicii Lui au venit la El ca să-I arate clădirile templului. Și Isus le-a zis: Nu vedeți voi toate aceste lucruri? Adevărat vă spun că nu va rămâne aici piatră pe piatră care să nu fie dărâmată. Matei 24:1, 2.

Când Isus a părăsit templul, El nu S-a mai întors niciodată. În versetele finale ale capitolului douăzeci și trei, Isus rostise judecata asupra Sinedriului, iar judecata este exprimată prin „opt” vaiuri, contrafăcând astfel cele opt suflete din corabie, a opta zi a circumciziei, a opta zi a învierii, cele opt generații ale lui Avraam de-a lungul celor 430 de ani și mai departe. Numărul contrafăcut „opt” se aliniază cu levitul contrafăcut.

Adevărat vă spun: Toate aceste lucruri vor veni peste generația aceasta.

Ierusalime, Ierusalime, care omori prorocii și ucizi cu pietre pe cei trimiși la tine, de câte ori am vrut să-ți adun copiii, așa cum își adună găina puii sub aripile ei, și n-ați vrut! Iată, casa voastră vă este lăsată pustie.

Căci vă spun: de acum încolo nu Mă veți mai vedea, până când veți zice: Binecuvântat este Cel ce vine în Numele Domnului. Matei 23:36–39.

Matei, capitolul douăzeci și doi, se încheie cu o ilustrare a legării celor răi în snopi și se încheie cu ultima interacțiune dintre Hristos și iudeii cărtitori. Apoi, în capitolul 24, El părăsește Templul pentru ultima dată, încetându-Și lucrările pentru Israelul de odinioară. Capitolul se încheie acolo unde a început, cu rostirea faptului că casa lor le era lăsată pustie, iar ceea ce El numise casa Tatălui Său atunci când a curățit pentru prima dată Templul era acum casa iudeilor, pustie.

În capitolul 24, Isus urmează să răspundă la întrebări despre templu și despre distrugerea lui apropiată. Distrugerea avea să aibă loc chiar în acea generație, care era o generație de vipere. El a părăsit acel templu pentru a nu Se mai întoarce niciodată, astfel încât profețiile pe care le prezintă se adresează Israelului spiritual, nu celui literal. Când Hristos părăsește templul, care este biserica Adventistă de Ziua a Șaptea Laodiceană, așa cum a făcut cu Israelul antic, simultan templul omenesc al celor o sută patruzeci și patru de mii va fi unit cu Templul divin pentru veșnicie. Când Isus a părăsit templul Israelului antic, El a divorțat pentru veșnicie de fostul Său popor al legământului.

Capitolul unsprezece până la capitolul douăzeci și doi din Matei este omega liniei capitolului unsprezece până la douăzeci și doi din cartea Genezei. Când această linie începe în Geneza unsprezece, ea marchează totodată începutul Babelului și al legământului de moarte al Babelului, care își atinge împlinirea omega în Apocalipsa, capitolul șaptesprezece, versetul unsprezece, versetul care este centrul exact al versetelor care alcătuiesc capitolele unsprezece până la douăzeci și doi. Mijlocul capitolelor unsprezece până la douăzeci și doi din Geneza, Matei și Apocalipsa

accentuează fiecare stindardul sau contrafacerea lui. În Geneza a fost circumcizia, în Matei a fost Petru și Stânca pe care Hristos avea să-Și zidească biserica, iar în Apocalipsa a fost fiara contrafăcută, care era și nu este și se va ridica, care este al optulea, care este dintre cei șapte și care apoi este unită prin căsătorie cu balaurul.

Unsprezece și douăzeci și doi sunt simboluri care identifică unirea Divinității cu omenirea, care este chiar realitatea reprezentată de Hristos scriindu-Și legea pe inimile și mințile noastre. 11 și 22 sunt simboluri ale legământului celor o sută patruzeci și patru de mii. În Matei, capitolul douăzeci și trei, preoțimea falsă a primit opt vaiuri; în același moment al timpului, adevărata preoțime este unsă. Preoții au fost consacrați timp de șapte zile, iar în ziua a opta au început să slujească.

Nu este o întâmplare că cele șapte zile de consacrare ale preoților, care au dus la începerea slujirii lor în ziua a opta, încep în Numeri capitolul opt și versetul unu, căci „81” este un simbol al preoților.

I Gospod reče Mojsiju govoreći: Uzmi Arona i sinove njegovs s njim, i haljine, i ulje za pomazanje, i junca za žrtvu za grijeh, i dva ovna, i košaru beskvasnoga kruha; i saberi sav zbor na ulaz Šatora sastanka. I Mojsije učini kako mu je Gospod zapovjedio; i zbor se sabra na ulaz Šatora sastanka. I Mojsije reče zboru: Ovo je ono što je Gospod zapovjedio da se učini. ...

Și să nu ieșiți de la ușa cortului întâlnirii timp de șapte zile, până se vor împlini zilele consacrării voastre; căci timp de șapte zile vă va consacra. Cum a făcut în ziua aceasta, așa a poruncit Domnul să se facă, ca să facă ispășire pentru voi. De aceea să rămâneți la ușa cortului întâlnirii zi și noapte, șapte zile, și să păziți porunca Domnului, ca să nu muriți; căci astfel mi s-a poruncit. Și Aaron și fiii lui au făcut toate lucrurile pe care Domnul le poruncise prin mâna lui Moise. Și s-a întâmplat că, în ziua a opta, Moise i-a chemat pe Aaron și pe fiii lui și pe bătrânii lui Israel; și i-a zis lui Aaron: Ia-ți un vițel tânăr pentru jertfa pentru păcat și un berbec pentru arderea-de-tot, fără cusur, și adu-le înaintea Domnului. ... Și Moise a zis: Acesta este lucrul pe care Domnul a poruncit să-l faceți; și slava Domnului vi se va arăta. ... Și Aaron și-a ridicat mâna spre popor și i-a binecuvântat și s-a coborât după aducerea jertfei pentru păcat, a arderii-de-tot și a jertfelor de pace. Și Moise și Aaron au intrat în cortul întâlnirii și au ieșit și au binecuvântat poporul; și slava Domnului s-a arătat întregului popor. Și a ieșit un foc dinaintea Domnului și a mistuit de pe altar arderea-de-tot și grăsimea; iar când tot poporul a văzut aceasta, au strigat și au căzut cu fețele la pământ. Leviticul 8:1–5, 33–36; 9:1, 2, 6, 22–24.

El capítulo veintitrés identifica a los levitas falsificados que son revelados en el tiempo en que los levitas genuinos son sellados. El capítulo veintidós de Mateo concluye con que nadie volvió jamás a hacerle más preguntas a Jesús; luego, en el capítulo veintitrés, Él expone los ocho ayes, identificando que el tiempo de prueba del Sanedrín se había cerrado, y que entonces debía comenzar el juicio ejecutivo. En el capítulo veinticuatro, Él identifica el templo como la casa de los judíos. Es importante ver la secuencia en los capítulos.

Capitole unsprezece până la douăzeci și doi din Matei identifică încheierea sigilării celor o sută patruzeci și patru de mii în contextul legământului lui Dumnezeu cu un popor ales. Simbolismul lui

Palmoni al capitolului alfa, unsprezece, și simbolismul Său al capitolului omega, douăzeci și doi, adaugă la narațiunea din cuprinsul capitolelor.

Capitolul douăzeci și trei este ispășirea, unirea Divinului cu omenescul, așa cum este reprezentată de numărul douăzeci și trei. Însă capitolul vorbește despre judecata executivă a neghinei, a preoției contrafăcute, a leviților contrafăcuți. Orice preot era levit, dar nu orice levit era preot. Dintre urmașii lui Levi, numai linia de sânge a lui Aaron era calificată pentru preoție. Biblia arată că leviții începeau să slujească la vârsta de douăzeci și cinci de ani, dar fiii lui Chehat slujeau de la vârsta de treizeci de ani.

Și Domnul a vorbit lui Moise și lui Aaron, zicând: „Numărați pe fiii lui Chehat dintre fiii lui Levi, după familiile lor, după casa părinților lor, de la vârsta de treizeci de ani în sus până la vârsta de cincizeci de ani, pe toți cei ce intră în slujbă, ca să facă lucrarea în cortul adunării.”
Numeri 4:1–3.

Numărul „30” îi reprezintă pe preoții care se aflau în linia de sânge a lui Chehat, care a fost fiul lui Levi, iar fiul lui Chehat a fost Amram, care a fost tatăl lui Aaron. Levi înseamnă „atașat sau unit cu Dumnezeu”. Chehat înseamnă „adunat în jurul prezenței Sale”. Amram înseamnă „popor înălțat”, iar Aaron înseamnă „purtător de lumină sau mijlocitor înălțat”. Împreună, ei trasează o mișcare de la Marea Roșie la Sinai, tipificând astfel legământul dintre Dumnezeu și cei o sută patruzeci și patru de mii, care sunt templul omenesc ce se unește cu templul divin, atunci când Hristos Își întinde mâna a doua oară pentru a aduna rămășița poporului Său în sanctuarul Său, unde apoi îi ridică și îi înalță pe măsură ce sunt luminați de Marele Preot ceresc, așa cum i-a luminat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego.

Chiffre „30” reprezintă o perioadă de pregătire pentru preoți, iar 25, ca vârstă a leviților, trebuie aplicat la 30, precept peste precept, căci fiecare preot era levit, dar nu fiecare levit era preot. Treizeci reprezintă perioada de pregătire care a început în 1989, la vremea sfârșitului, și se încheie la legea duminicală din Statele Unite. Numărul douăzeci și cinci, ca simbol al leviților, este totodată simbolul separării dintre două clase și, în relație cu preoții, identifică o separare. Douăzeci și cinci marchează separarea leviților și a leviților contrafăcuți la legea duminicală, iar în contextul preoților autentici și al leviților autentici creează de asemenea o distincție, însă nu o separare negativă, ca în cazul leviților contrafăcuți.

Kohaath alikuwa mmoja wa matawi makuu matatu ya Walawi (pamoja na Gershoni na Merari). Ukoo wa kikuhani ulitokea hasa kupitia Haruni, mzao wa Kohaath. Haruni ni mzao wa kizazi cha nne wa Lawi, na fadhila ya ukuhani ilikuwa imewekewa mipaka kwa wazao wake wa kiume ndani ya tawi hili la Wakohaathi. Wakohaathi kwa jumla (yaani, wazao wote wa Kohaath) walikuwa na heshima ya kubeba vitu vilivyo vitakatifu sana, lakini ni ukoo wa Haruni pekee ulioweza kutekeleza kwa kweli huduma za kikuhani madhabahuni na katika patakatifu. Haruni anawakilisha kilekile kizazi cha nne kama “wazee” wa Yoeli, au “wazee wa kale” katika Ezekieli sura ya nane, wanaolisujudia jua.

Sistemul celor 24 de cete (diviziuni) prin rotație pentru preoți (și, în mod asemănător, pentru leviții care nu erau preoți, în slujiri de sprijin precum muzicanți și portari) a fost instituit de împăratul

David. David i-a organizat pe urmașii lui Aaron în 24 de cete (diviziuni), ca să slujească prin rotație (1 Cronici 24:1–19). David, cu ajutorul preoților Țadoc (din linia lui Eleazar) și Ahimelec (din linia lui Itamar), i-a împărțit în 24 de grupe (16 din familia mai numeroasă a lui Eleazar, 8 din cea a lui Itamar). S-au aruncat sorți pentru a se stabili ordinea slujirii.

Buri birori byakoraga umurimo w'icyumweru kimwe (kuva ku Isabato kugeza ku yindi Sabato), kabiri mu mwaka, kandi n'andi mabirori yose yakoraniraga hamwe mu minsi mikuru ikomeye (Pasika, Pentekote, Ingando). Mu buryo nk'ubwo, Dawidi na we yashyize Abalewi batari abatambyi mu byiciro 24 by'imirimbo y'indirimo, kurinda amarembo, n'ibindi (1 Ngoma 23–26). Ubu buryo bwashyizwe mu bikorwa ku ngoma ya Salomo (2 Ngoma 8:14) kandi bukomeza no mu gihe cy'Urusengeru rwa Kabiri. Zakariya, se wa Yohana Umubatiza, yari uwo mu gice cya Abiya—Luka 1:5; 1 Ngoma 24:10. Urutonde rw'ibyciro 24 by'abatambyi rwatoranywaga n'ubufindo, kandi Zakariya yari uwo mu gice cya Abiya, we wari uhagarariye “igice cya munani” muri ibyo byiciro makumyabiri na bine. Zakariya bisobanura ngo “Imana iribuka,” kandi izina rya se, Abiya, risobanura ngo “Imana ni yo Data.”

Tatăl ceresc Și-a adus aminte de făgăduința Sa de a ridica un sol care să pregătească calea pentru Mesia. Dar Zaharia se aliniază, de asemenea, cu legea duminicală, căci acolo Sabatul, ziua pe care oamenii trebuiau să și-o amintească întotdeauna, devine încercarea finală. Zaharia reprezintă un preot, din ceata lui Abia, care este ceata „a opta”. Zaharia nu crede mesajul îngerului și este făcut mut, până la nașterea fiului său, Ioan. Când se naște Ioan, Zaharia intră în discuția privitoare la numele lui Ioan, și atunci vorbește. Vorbirea profetică a zilelor de pe urmă este atunci când Statele Unite vorbesc ca un balaur.

Și s-a întâmplat că, în ziua a opta, au venit să circumcidă copilul; și voiau să-l numească Zaharia, după numele tatălui său. Iar mama lui a răspuns și a zis: Nu; ci se va numi Ioan. Și i-au zis: Nu este nimeni dintre rudele tale care să fie numit cu numele acesta. Și au făcut semne tatălui său, cum ar fi vrut să fie numit. Și el a cerut o tăbliță de scris și a scris, zicând: Numele lui este Ioan. Și toți s-au mirat. Și îndată i s-a deschis gura, și limba i s-a dezlegat, și a vorbit și L-a lăudat pe Dumnezeu. Luca 1:59–64.

Ioan Botezătorul este din ceata a opta a lui Abia, precum a fost și tatăl său. La circumcizia lui Ioan, în ziua a opta, numele îi este schimbat. Ioan Botezătorul îi reprezintă pe aceia care sunt preoți, din a patra generație, care se află într-o relație de legământ cu Dumnezeu, care le schimbă numele (din Laodicea în Filadelfia), îi pecetluiește cu semnul legământului, atunci când Statele Unite vorbesc ca un balaur.

Noi suntem templul lui Dumnezeu. Liniile profetice care se adresează templului vorbesc bărbaților și femeilor ca indivizi, dar și în mod colectiv, căci și biserica lui Dumnezeu este un templu. Și, desigur, există un templu ceresc, iar Hristos este Cel care zidește templul Domnului. El este Cel care pune temelie și așază piatra din capul unghiului peste templu. În ceea ce privește numărul „25” ca simbol, 25 îi reprezintă pe leviți, care sunt curățiți (separați) de leviții contrafăcuți în capitolul trei din Maleahi și care sunt, de asemenea, purificați în același pasaj. În Ezechiel, capitolele 40 până la 48, este descris în mare detaliu un templu simbolic. Apa vieții iese din acel

templu și umple pământul.

„Minunată este lucrarea pe care Dumnezeu intenționează să o împlinească prin slujitorii Săi, pentru ca Numele Său să fie proslăvit. Dumnezeu l-a făcut pe Iosif un izvor de viață pentru națiunea egipteană. Prin Iosif, viața aceluia întreg popor a fost păstrată. Prin Daniel, Dumnezeu a salvat viața tuturor înțelepților Babilonului. Iar aceste izbăviri au fost lecții ilustrative; ele au înfățișat înaintea poporului binecuvântările spirituale care le erau oferite prin legătura cu Dumnezeul căruia Iosif și Daniel I se închinau. Tot astfel, prin poporul Său de astăzi, Dumnezeu dorește să aducă binecuvântări lumii. Fiecare lucrător în a cărui inimă locuiește Hristos, fiecare acela care va face cunoscută lumii iubirea Sa, este un împreună-lucrător cu Dumnezeu pentru binecuvântarea omenirii. Pe măsură ce primește de la Mântuitorul har spre a-l împărtăși altora, din întreaga sa ființă se revarsă șuvoiul vieții spirituale. Hristos a venit ca Marele Medic pentru a vindeca rănilor pe care păcatul le-a făcut în familia omenească; iar Duhul Său, lucrând prin slujitorii Săi, le împărtășește ființelor omenești suferințe, bolnave de păcat, o puternică putere vindecătoare, eficace pentru trup și pentru suflet. «În ziua aceea», spune Scriptura, «se va deschide casei lui David și locuitorilor Ierusalimului un izvor pentru păcat și necurăție.» Zaharia 13:1. Apele acestui izvor conțin însușiri tămăduitoare care vor vindeca atât infirmitățile fizice, cât și pe cele spirituale.”

„Iz acest izvor curge râul cel puternic văzut în vedenia lui Ezechiel. «Apele acestea se îndreaptă spre ținutul de răsărit, coboară în pustie și intră în mare; iar când vor fi vărsate în mare, apele mării se vor vindeca. Și se va întâmpla că orice făptură vie care se mișcă, oriunde vor ajunge râurile, va trăi... Și lângă râu, pe malul lui, de o parte și de alta, vor crește tot felul de pomi pentru hrană, a căror frunză nu se va veșteji și al căror rod nu se va sfârși; în fiecare lună vor aduce rod nou, pentru că apele lor ies din sanctuar; și rodul lor va sluji ca hrană, iar frunza lor ca leac.» Ezechiel 47:8–12.” Mărturii, volumul 6, 227.

Tempul lui Ezechiel este simbolism profetic de cea mai înaltă natură, iar lui Ioan i s-a poruncit, în capitolul unsprezece din Apocalipsa, să măsoare templul, dar să lase la o parte curtea. Când facem tocmai acest lucru cu templul lui Ezechiel, constatăm că cele două numere cele mai proeminente din dimensiunile templului reprezintă preoția. 50 de coți este numărul cel mai proeminent și se repetă de 11 ori ca lungime totală a fiecărui complex de porți (Ezechiel 40:15, 21, 25, 29, 33, 36 etc.). 50 este folosit, de asemenea, pentru anumite lungimi ale zidurilor și ale încăperilor (42:7–8). El definește întreaga cale de trecere a porții, de la pragul exterior până la cel interior.

25 de coți este, în mod limpede, a doua măsură ca proeminență. Ea este repetată de 10 ori ca lățimea și întinderea complexelor porților (Ezechiel 40:13, 21, 25, 29, 30, 33, 36). Împreună, 50 și 25 formează tiparele rectangulare consecvente de 50 pe 25 pentru cele șase porți principale. Această asociere de 50 pe 25 domină descrierea arhitecturală a porților care duc spre zonele lăuntrice. Nu există nici o altă pereche care să se repete cu o asemenea frecvență sistematică în clădirea templului însăși.

Leviții intrau în slujire activă la 25 de ani (Numeri 8:24: „de la vârsta de douăzeci și cinci de ani în sus vor intra ca să slujească în lucrarea slujbei”). Ei slujeau până la 50 de ani (Numeri 4:3, 39, 43; 8:25: „până la vârsta de cincizeci de ani”). Aceasta înseamnă exact 25 de ani de slujire activă (50 –

25 = 25).

Așadar, perioada de 25 de ani a slujirii levitice se reflectă în mod direct în măsurile de 25 pe 50 de coți care domină porțile și structura templului—însuși locul în care slujeau leviții. Dimensiunile principale ale templului lui Ezechiel, adică ale templului bisericii triumfătoare și al celor o sută patruzeci și patru de mii, sunt înscrise arhitectural în chiar templul în care aveau să slujească; ÎNTOCMAI cum cele patruzeci și șase de cromozomi sunt încorporate în însuși templul în care poporul lui Dumnezeu urmează să slujească. Palmoni Și-a așezat semnătura asupra templului uman individual și asupra templului trupului colectiv care trebuie să fie mireasa Sa.

Vom continua aceste linii în articolul următor.

„Cei care se află în poziții de răspundere nu trebuie să se convertească la principiile lumii, iubitoare de îngăduință de sine și de extravaganță, căci nu-și pot îngădui aceasta; iar dacă și-ar putea-o îngădui, principiile asemănătoare lui Hristos nu ar îngădui-o. Este nevoie să se dea o învățătură multilaterală. «Pe cine va învăța El cunoștința? și pe cine îl va face să înțeleagă doctrina? pe cei înțărcați de lapte și depărtați de la sân. Căci poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, și acolo puțin.» Astfel, Cuvântul Domnului trebuie adus cu răbdare înaintea copiilor și păstrat înaintea lor de către părinții care cred cuvântul lui Dumnezeu. «Căci cu buze bâlbâitoare și cu altă limbă va vorbi El acestui popor. Căruia i-a zis: Aceasta este odihna cu care puteți face pe cel obosit să se odihnească; și aceasta este înviorarea; totuși n-au vrut să asculte. Dar cuvântul Domnului a fost pentru ei poruncă peste poruncă, poruncă peste poruncă; rând peste rând, rând peste rând; aici puțin, și acolo puțin; ca să meargă, și să cadă pe spate, și să fie zdrobiți, și prinși în cursă, și capturați.» De ce?—pentru că n-au luat seama la cuvântul Domnului care a venit la ei.”

„Aceasta înseamnă pe aceia care nu au primit instruire, ci și-au prețuit propria înțelepciune și au ales să lucreze ei înșiși potrivit propriilor lor idei. Domnul le dă această probă, ca fie să-și ia poziția de a urma sfatul Său, fie să refuze și să lucreze potrivit propriilor lor idei, iar atunci Domnul îi va lăsa în seama rezultatului sigur. În toate căile noastre, în toată slujirea noastră față de Dumnezeu, El ne spune: «Dă-Mi inima ta.» Dumnezeu dorește spiritul supus, dispus să învețe. Ceea ce dă rugăciunii excelența ei este faptul că ea este înălțată dintr-o inimă iubitoare și ascultătoare.”

„Dumnezeu cere anumite lucruri de la poporul Său; dacă ei spun: Nu-mi voi preda inima ca să fac lucrul acesta, Domnul îi lasă să meargă mai departe în ceea ce ei socotesc a fi o judecată înțeleaptă, dar fără înțelepciune cerească, până când se împlinește această Scriptură [Isaia 28:13]. Nu trebuie să spui: Voi urma călăuzirea Domnului până la un anumit punct care este în armonie cu judecata mea, iar apoi să ții cu tărie la propriile tale idei, refuzând să fii modelat după asemănarea Domnului. Să se pună întrebarea: Este aceasta voia Domnului? nu: Este aceasta părerea sau judecata lui —?” Testimonies to Ministers, 419.